

Arrest

nr. 117 047 van 16 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 18 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 augustus 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt :

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 31.08.2012 werd ingediend door:

Naam: M., E.
Nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister : (...)
Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie:

Mevrouw diende op 22.04.2013 een aanvraag voor het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een Burger van de Unie in als bloedverwant in opgaande lijn in functie van het kind K. M. (...)

Het verblijfsrecht van het kind werd samen met dat van de vader K., N. (...) beëindigd (zie aparte beslissing voor partner en kinderen genomen op 18/07/2013). Hierdoor kan art. 40bis §2, 4° van de wet van 15.12.1980 geen toepassing meer vinden. Betrokkene kan immers haar kind K., M. niet meer komen vergezellen of vervoegen, gezien dit kind zelf niet langer over het verblijfsrecht kan genieten. De aanvraag is eigenlijk zonder voorwerp geworden.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen. »

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel, in het verzoekschrift “eerste en tweede middel” genoemd, is afgeleid uit de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het enig middel wordt toegelicht als volgt:

“Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991), meebepaald de materiële motiveringsplicht en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen.

Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak. Schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en eveneens de zorgvuldigheidsplicht.

In haar negatieve beslissing stelt verwerende partij dat verzoekster niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende overeenkomstig artikel 40§4, 1° van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij stelt ten onrechte dat de kans van de echtgenoot van verzoekster op tewerkstelling niet als gunstig als of reëel kan worden beschouwd.

Dit wordt afgeleid uit het feit dat de echtgenoot van verzoekster gedurende 9 maanden niet heeft gewerkt.

Deze periode van inactiviteit kan niet worden beschouwd als een langdurige periode van werkloosheid. Bovendien werd niet onderzocht of de echtgenoot van verzoekster al dan niet een onredelijke belasting vormt voor de Belgische sociale bijstand door de financiële steun die hij ontvangt van het OCMW.

Tenslotte gaat het hier om een tijdelijke situatie. De echtgenoot van verzoekster doet al het mogelijke om binnen korte tijd weer een job te vinden.

Dat het dan ook gaat over een onvrijwillige werkloosheid.

Dat verwerende partij met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te

leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de aanvraag van verzoekster zonder voorwerp geworden is omdat het verblijfsrecht van haar kind, in functie van wie verzoekster de aanvraag voor het bekomen van een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie had ingediend, werd beëindigd door de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 18 juli 2013 die in hoofde van de heer K.N. en zijn minderjarige kinderen K.M. en K.E. een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), zodat artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) geen toepassing meer kan vinden.

2.3. Verzoekster betwist niet dat zij haar verblijfsrecht heeft verkregen in functie van haar kind K.M. en dat het verblijfsrecht van dat kind werd beëindigd met de voormelde beslissing van 18 juli 2013. Haar betoog is niet gericht tegen de in haren hoofde genomen bestreden beslissing, maar keert zich integraal tegen de motieven van voormelde beslissing die werd genomen in hoofde van haar echtgenoot K.N. en kinderen, K.M. en K.E. Het enig middel, gericht tegen een beslissing die thans niet in het geding is en met betrekking tot dewelke verzoekster overigens ook niet beschikt over de vereiste hoedanigheid om ze aan te vechten, kan dan ook niet worden aangenomen.

2.4. Het beroep, overigens, dat werd ingediend door de heer K.N. tegen de beslissing die werd genomen in zijn hoofde en dat van de kinderen werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 117 046 van 16 januari 2014, op grond van de volgende motivering:

"1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*"In uitvoering van artikel 42 bis (meneer) en 42 ter (kinderen) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: K., N., Nationaliteit :Nederland, Geboortedatum : (...), Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...).
+ kinderen: K., M. geboren op (...) en K., E. geboren op (...) (nationaliteit: Nederland)*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Meneer diende een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende op 31.08.2012 en verkreeg de E-kaart op 15.03.2013. Dienst Vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd. Overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de

wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 24.10.2012 niet meer tewerkgesteld is. Dit blijkt uit nazicht in het werknemersbestand van de RSZ (DOLSIS). Heden voldoet betrokkene dus niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer (art 40 §4 1° - wet 15.12.1980)

Overeenkomstig artikel 42bis § 2, 3° kon hij nog 6 maanden, vanaf de datum dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreden en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer volgens artikel 42bis § 2 3° van de wet van 15.12.1980.

Voor zover betrokkene heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40 § 4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat hij reeds aan de slag zou zijn geweest. Sinds 24.10.2012 heeft hij niet meer de kans gekregen ook maar één dag te werken. Over de ganse periode van verblijf in België (sinds 31.08.2012) is betrokkene er slechts in geslaagd een 29-tal dagen te werken. Als dit het maximale resultaat is dat betrokkene in een periode van bijna 11 maanden heeft kunnen neerzetten, dan is het niet onredelijke stellen dat zijn kansen op tewerkstelling niet als gunstig of reëel kunnen worden beschouwd. De langdurige inactiviteit van betrokkene, intussen al meer dan 6 maanden doet verder afbreuk aan zijn reële tewerkstellingskansen.

Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Het betreft een volledig leefloon als persoon met gezinslast. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder enige economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in artikel 40 § 4, 1 lid, 2° van de wet van 15.12.1980. Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15.12.1980.

Gelet op de intrekking van de verklaring van inschrijving van betrokkene, dient ook het verblijf van de kinderen K., M. (...) en K., E. (...) zelf te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42ter §1, 1° van de wet van 15.12.1980. Ongeacht enige humanitaire elementen is het in het belang van de minderjarige kinderen dat zij hun vader kunnen vergezellen gezien deze niet langer aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. In het gezelschap van hun vader moeten zij zich evengoed kunnen ontwikkelen en opgroeien in een andere lidstaat naar keuze of eventueel een derde land waar zij kunnen inreizen en verblijven."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel, in het verzoekschrift "eerste en tweede middel" genoemd, is afgeleid uit de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het enig middel wordt toegelicht als volgt:

"Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen.

Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en eveneens de zorgvuldigheidsplicht.

In haar negatieve beslissing stelt verwerende partij dat verzoeker niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende overeenkomstig artikel 40§4, 1 ° van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij stelt ten onrechte dat de kans van verzoeker op tewerkstelling niet als gunstig als of reëel kan worden beschouwd.

Dit wordt afgeleid uit het feit dat verzoeker gedurende 9, maanden niet heeft gewerkt.

Deze periode van inactiviteit kan niet worden beschouwd als een langdurige periode van werkloosheid.

** Bovendien werd niet onderzocht of verzoeker al dan niet een onredelijke belasting vormt voor de Belgische sociale bijstand door de financiële steun die hij ontvangt van het OCMW.*

Tenslotte gaat het hier om een tijdelijke situatie. Verzoeker doet al het mogelijke om binnen korte tijd weer een job te vinden.

Dat het dan ook gaat over een onvrijwillige werkloosheid.

** Dat verwerende partij met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden.*

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en « persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te

leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verder stelt hij wel dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is, maar hij licht dit op geen enkele wijze toe. Dit middelonderdeel is niet gegrond.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De vermeende schending van de materiële motiveringsplicht wordt in casu onderzocht in het kader van artikel 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

2.4. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel bepaalt het volgende:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De

verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Verzoeker, van Nederlandse nationaliteit, heeft als burger van de Unie een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

(...)”

In casu werd het recht op verblijf beëindigd in toepassing van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

2.4. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing niet is voorafgegaan door een voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

2.4.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker één van de motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat, met name de vaststelling dat hij sinds 24 oktober 2012 niet meer tewerkgesteld is en dus niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer zoals voorzien in artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, en hij het statuut van werknemer evenmin behouden heeft nadat hij onvrijwillig werkloos is geworden nu de in artikel 42bis, §2, 3° van dezelfde wet voorziene termijn van zes maanden ruimschoots overschreden is. Dit motief blijft dan ook onbetwist overeind.

2.4.2. Verzoeker betwist het motief dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet. Hij voert aan dat de periode van negen maanden van inactiviteit niet kan worden beschouwd als een langdurige periode van werkloosheid zodat ten onrechte wordt gesteld dat de kans van verzoeker op tewerkstelling niet als gunstig of als reëel kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt uitgebreid gemotiveerd waarom verzoeker niet als werkzoekende in de zin van artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd. De verwerende partij motiveert :“indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat hij reeds aan de slag zou zijn geweest. Sinds 24.10.2012 heeft hij niet meer de kans gekregen ook maar één dag te werken. Over de ganse periode van verblijf in België (sinds 31.08.2012) is betrokkene er slechts in geslaagd een 29-tal dagen te werken. Als dit het maximale resultaat is dat betrokkene in een periode van bijna 11 maanden heeft kunnen neerzetten, dan is het niet onredelijke stellen dat zijn kansen op tewerkstelling niet als gunstig of reëel kunnen

worden beschouwd. De langdurige inactiviteit van betrokkene, intussen al meer dan 6 maanden doet verder afbreuk aan zijn reële tewerkstellingskansen.”

Met zijn kritiek geeft verzoeker weliswaar aan niet akkoord te gaan met voormelde motivering van de verwerende partij, maar toont hij niet aan dat die motivering niet gestoeld is op een correcte feitenvinding of als kennelijk onredelijk moet worden aangemerkt. Het is inderdaad niet kennelijk onredelijk om te concluderen dat indien een burger van de Unie al negen maanden werkloos is en over een periode van bijna 11 maanden slechts een 29-tal dagen heeft kunnen werken, deze burger van de Unie geen reële kans maakt om te worden aangesteld. Verzoekers argument dat het gaat om een tijdelijke situatie en hij al het mogelijke doet om binnen korte tijd weer een job te vinden, doet aan deze vaststellingen geen afbreuk. De Raad merkt op dat, waar verzoeker verder betoogt dat het gaat om een onvrijwillige werkloosheid, er dient op te worden gewezen dat artikel 42bis, § 2, 3° betreffende de situatie van onvrijwillige werkloosheid voorziet dat in dat geval en in de in die bepaling welomschreven omstandigheden het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden blijft, maar dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt vastgesteld dat de periode van zes maanden in casu ruimschoots overschreden werd.

2.4.3. Voorts, waar verzoeker aanvoert dat niet werd onderzocht of hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel door de financiële steun die hij ontvangt van het OCMW, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld:

“Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Het betreft een volledig leefloon als persoon met gezinslast. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder enige economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in artikel 40 § 4, 1 lid, 2° van de wet van 15.12.1980. Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15.12.1980.”

Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij betoogt dat niet werd onderzocht of hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel door de financiële steun die hij ontvangt van het OCMW. Hij toont evenmin aan dat het kennelijk onredelijk is om, indien een burger van de Unie een volledig leefloon als persoon met gezinslast ontvangt, zoals in casu het geval is, te besluiten dat hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel.

2.4.4. Een schending van de materiële motiveringsplicht is dan ook geenszins aangetoond.

2.4.5. Waar verzoeker stelt dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen moet gevraagd worden of hem in de gelegenheid moet gesteld worden stukken over te leggen dient er op te worden gewezen dat artikel 42bis van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat “De minister of zijn gemachtigde zonodig [kan] controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.” Verzoeker betwist geenszins de vaststellingen die door de verwerende partij werden gedaan omtrent zijn situatie. Het loutere feit dat hij het niet eens is met de conclusies die daaruit werden getrokken, volstaat in die optiek geenszins om een onzorgvuldig handelen van de verwerende partij aannemelijk te maken. In de mate dat verzoeker betoogt dat hij had moeten geraadpleegd worden alvorens de bestreden beslissing genomen werd kan de Raad alleen maar vaststellen dat verzoeker niet aantoonde welke gegevens hij alsdan zou hebben bijgebracht en in welke mate die tot een andersluidende beslissing hadden kunnen leiden. Verzoeker heeft derhalve geen belang bij zijn kritiek.

2.5. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan op kennelijk onredelijke wijze tot het bestreden besluit is gekomen.

2.6. Geen van de onderdelen van het middel is gegrond.”

2.5. Het enig middel is onontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS